

Andries

Joustra

Andries is begonnen met zijn illegaal werk in de loop van 1941, hetgeen toen voornamelijk bestond in het verspreiden van „Vrij Nederland” en het leggen van contactpunten voor het uitzenden van jongens naar Engeland.

In de herfst van 1942 heeft hij meegewerkt om het gemeentehuis te Bolsward te „kraken”. Hiermede begon zijn loopbaan in de KP.

Kort daarop verleende hij medewerking bij het ijs brand steken van het arbeidsbureau te Bolsward. Door de activiteit van een „goede” politie-ambtenaar, is dit echter maar gedeeltelijk geslaagd. Hij vervolgde zijn actie door de „kraak” op het distributiekantoor te Joure en Wommels, de eerste twee overvallen, die op een distributiekantoor werden gedaan.

Door deze beide overvallen was de aandacht van den Duitser dermate op Friesland gevestigd, dat Andries het raadzaam achtte voorlopig Friesland te verlaten.

Op 19 November 1942 waren de Rijksrechercheurs bij zijn broer in Scharnegoutum en diezelfde nacht kwamen zij om 2 uur in Oosterend aan het huis van Andries. Na een verhoor van zijn vader verdwenen zij weer, doch kwamen de Woensdag daarop weer terug, echter beide keren zonder resultaat.

Op 24 November verschenen de rechercheurs weer op het distributiekantoor te Wommels en arresteerden de broer van Andries, Jacob Joustra, die naar Amsterdam werd overgebracht.

Andries vertrok toen naar het Zuiden.

Zijn hart trok echter naar het Noorden en hij verhuisde naar Schoonoord in Drente. Hier vond hij goede kameraden en een uitgestrekt arbeidsveld. Hij bemoeide zich voornamelijk met distributie-aangelegenheden, al kon zijn hand ook heel goed de F.N. hanteren. Dit ondervond een N.S.B.-er in een Drents dorpje, die door hem werd terechtgesteld.

In Mei 1944 kwam er echter aan zijn vrijheid een einde. De SD had enige zijner kameraden gearresteerd en na hevige martelingen noemden zij de naam Rinke, zoals Andries de laatste tijd heette.

Hij werd gearresteerd en toen zijn vervaarlijke snor was afgeschoren, zagen de beulen al spoedig wie zij voor hadden. Van Assen ging de weg naar Vught en de bunker werd zijn verblijfplaats.

Voor wij hier verder gaan, moeten wij even een terugblik werpen op het leven van Andries. Hij stond bekend als een stugge, zwijgzame jongen, die nooit een woord teveel zich liet ontvallen. Velen noemden hem een onverschillig heerschap, die de kerk de rug had toegekeerd. Dit had echter een oorzaak en wie hem goed heeft gekend, zal dit onmiddellijk inzien.

Zijn uiterlijke onverschilligheid was het gevolg van de houding van zoovele „goede Nederlanders” in zijn omgeving, die geen oog toonden te hebben voor zijn werk, dat toch ook hun werk moest zijn. Dit was zo'n ontgoocheling voor zijn strijdersnatuur, dat hij hen vol minachting de rug toekeerde en alleen zijn weg moest vinden, terwijl hij toch zo'n behoefte had aan het medeleven van de anderen. Dit kwam tot uiting in een vraag, die hij eens aan een familielid stelde tijdens zijn onderduiken: „Hoe is het, bidt dominee wel eens voor mij in de kerk?”

Dit diepgewortelde geloof heeft hem in de bunker van Vught de kracht gegeven te zingen en voor zijn Heiland uit te komen. Volgens een verklaring van een overlevenden makker is hij op 18 Augustus 1944 met een 60-tal medestrijders biddend en zingend het vuurpeleton tegemoet getreden en met een gebed op de lippen gevallen door het moordende lood van den beestmensch op de schietbaan te Vught.

Hij juicht thans voor den troon van zijn God en Vader.